

Absorbera

Del 5

av

Sandra Gustafsson

*

Sara tog försiktiga steg.

Grät utan tårar, hon var torr, andningen kärv. *Hon* var kärv.

Tankarna som små, svarta kulor, oförmögna att stanna upp, det fanns ingen broms, bara ett evigt flyende. Hon lutade sig mot väggen i trapphuset, höll i räcket med värkande händer. Stod bara där för att inte falla ihop.

Tobias försökte släppa henne vid ett sjukhus, men hon vägrade, ville hem bara. Hem. Till sängen. Soffan. Till Joakim.

Bara hem till någon som höll om utan att hålla i.

Innan Tobias hjälpte henne ur bilen lade han ner en telefon i hennes handväska. En ny. Hon orkade inte fråga om den, lyssnade bara på hans instruktioner, som var identiska som första gången.

Tryck #1 för att ringa.

Håll telefonen hemlig.

För det här våran direktkontakt. Våran livslinje.

Hon hade en våning kvar att gå.

Det smärtade överallt. Benen var värst. För varje steg hon tog i trapporna högg det brutalt i knäna, fick

hennes ansikte att vibrera, grimasera och pulsera i takt med stötarna. Hon rörde med en hand över ett knä, kände en gröt av hud och små stenar.

Tröttheten drog i henne nu också, som en stor sjal som bäddade in hennes sinnen, försökte övertala henne att lägga sig ner och vila, att allt skulle bli bra om hon bara lade sig ner en stund. Hennes kropp behövde läka, men om hon gav efter nu, gav upp, då skulle någon finna hennes blodiga och trasiga kropp och ringa efter ambulans. Det gick inte.

Bara några steg kvar nu. Bara lite till. Sista två trappstegen fick hon dra sig upp med armarna i räcket. Hon föll mot ytterdörren, den med skylten i mässing, den med svarta bokstäver som talade om att här bodde

J. Vall

&

S. Bergman

Hon bankade kraftlöst, kände att nu spelade det ingen roll längre, hon orkade inte mer, ville bara sova. Slappnade av i alla muskler, och då öppnades dörren.

Sara såg Joakims besvikna ansiktsuttryck förändras till ren chock. Han föll ner på knä bredvid henne, rörde vid hennes ansikte och händer och hon fick ur sig svaga protester, sade att han inte fick röra henne nu, att allt gjorde ont. Han lyssnade på hennes klagan, men ignorerade den och hon orkade inte försöka nå ut en gång till, lät sig bäras in till sängen där han klädde av henne och tvättade

hennes ansikte och ben med blöta handdukar. Hon lät sig tas om hand trots sin skam.

”Jag måste ringa ambulans...”, sa han lågt med rödsprängda ögon och tittade på hennes såriga ben och söndertrasade naglar.

Hon skämdes. Han hade tyckte alltid tyckte om hennes naglar.

”Nej.”

Hon ville skaka på huvudet, ta tag om hans händer och visa kraft och bestämdhet i sina ord, men det gick inte.

”Är du säker?”

Sara nickade sakta.

Hon såg på honom genom ett halvöppet öga, genom torkad gråt och en milsbred mur av ångest. Såg honom förhandla med sig själv, det han trodde på, värderade och sade sig förespråka. Nu tappade han sin övertygelse, och det var hennes fel. Hon ville trösta honom. Lyfte en hand för att visa att hon fanns där. Han tog den och skakade på huvudet.

”Säg ingenting. Sov bara. Jag ska inte ringa om du inte vill.”

Hon försökt le, kände Joakims hand som strök över håret.

Och det gjorde ondare än allt annat.

*

Tobias satt på golvet i cellen och väntade på att bli hämtad till vidare förhör. Han luktade illa, försökte skrapa bort lukten med sina handflator, gnugga bort det som fanns på insidan men nu sipprade ut genom hans porer.

Han tog av sig tröjan. Gned den mot sin panna och sina kinder. Vände på den och drog den runt halsen och nacken. Så mycket hade tagit upp hans tid, så oändligt mycket planerande och tänkande. Han slängde ifrån sig tröjan på golvet. Han behövde hjälp för att kunna fokusera, det var så han hade resonerat.

Nu skrek kroppen efter gifterna.

Tankarna befann sig villkorslöst hos Sara. Han hade inte träffat henne på flera dygn nu. Plötsligt befann han sig i ett då, när allt tog slut och började på samma gång.

Han kände sig okoncentrerad nu, som om allt han burit med sig i livet, allt han byggt upp sina planer omkring, allt det för omkring av egen kraft, ruckade honom, försökte styra och ta över. Det störde honom, det här var hans verk, han måste behålla kontrollen.

Det här dög inte.

Han kunde inte låta Joakim vinna det här, inte det här också, inte allt.

Han hade lämnat Sara utanför porten där hon bodde ihop med Joakim. Han ville köra henne till akuten, hon hade problem med sina ben. Hon hade nekat. Sagt att han skulle köra henne till porten och lämna henne där, inte följa med upp, då kunde Joakim upptäcka dem.

Han höll hennes ena hand i bilen en stund. Förklarade för henne att hon fick en ny telefon nu, att hon måste tänka sig för hur hon använde den. Hon måste vara försiktig. Sara hade nickat sakta. Mött hans blick och nickat igen. Han förde hennes hand mot sin mun, pressade läpparna hårt mot dess ovansida, tryckte in fingrarna i hennes handflata. Strök sin panna mot den.

”Jag vet inte vad jag gör om du lämnar mig.”

”Jag ska inte lämna dig. Jag ska bara gå hem.”

Hon stönade lite när hon flyttade sina ben för att kunna öppna bildörren.

”Jag menar det, jag vill inte leva om du lämnar mig.”

Han tog för hårt i hennes arm och hon grimaserade.

”Jag ska inte lämna dig. Men jag måste gå nu, jag måste lägga mig ner. Tobias, snälla.”

Hon såg på honom, och all rädsla han tidigare hade kunnat läsa av i hennes ansikte var borta. Sara var fullkomligt orädd nu. Det skrämde honom.

Han nickade och klev ur bilen.

”Jag öppnar åt dig, vänta.”

Hon lät honom stödja henne fram till porten men bad honom sedan att gå. Han påminde henne om mobilen, om att hon skulle vila och återhämta sig. Han sa att han redan saknade henne, att han ville vara nära, att han alltid var nära, att hon bara behövde tänka på honom. Hon svarade inte.

Han hade lämnat Sara hemma med Joakim, hos den ende han inte kunde prata med. Det största hotet i hans liv.

Tobias körde runt med bilen den natten, kunde inte slappna av, ville inte slappna av. Han kunde inte sluta tänka på Sara, på Joakim och på Sara och Joakim tillsammans. Skräcken var att åka hem, somna och sedan drömma om de två tillsammans. Allting hade tagit en ny vändning, han var osäker på henne, på sig och han körde in till city och fixade amfetamin. Tog det en stund senare när han satt i bilen vid slutet av en bro. Han höjde musiken, behövde fler intryck. Han kisade mot bilarna som passerade, mot mörka siluetter med trådar av ljus släpandes efter. Han sjönk in i sätet, in i sin egen ryggrad, följde med pulsen runt sig själv och tog ett beslut.

Han skulle ta livet av sig.

På golvet skrev han sakta ett *J* med sitt saliv. Han var så torr i munnen att han fick samla ihop saliv flera gånger. Han blundade, andades djupt några gånger och ställde sig på knä på golvet, placerade händerna brett och sedan fötterna så långt bak det gick, vilket innebar att han kände dörren med tårna. Han gjorde ett hundra armhävningar över *J*, innan han satte sig på golvet med ryggen mot ena väggen igen, och fortsatte vänta.

*

Hon vaknade långsamt av skrammel från köket.

Rörde sig lite, bara för att återigen kastas tillbaka ett dygn i tiden. Knäna i gruset, Tobias blick som hon brann för och ihop med, den skadade henne nu. Det gick inte att blunda, hans ögon från gårdagen var för nära, och hon spärrade upp ögonen för att få bort honom. Hon grät igen och underläppen sprack när hon började hulka okontrollerat.

Ljudet från köket tystnade och plötsligt stod Joakim där, bredvid henne.

”Sara...herregud.”

Tårarna tog sig sakta nerför hennes kinder. Samlades i en pöl på handen som vilade under kinden. Näsan var så svullen att hon inte kunde andas genom den, och snoret rann samma väg. Hon försökte prata men fick inte ur sig något mer än harklingar. Han försvann ur hennes synfält och kom tillbaka med toalettpapper som han torkade hennes hand och kind med. Näsan var han extra försiktig med och hon mötte hans blick när han med skakig hand försökte hjälpa henne.

Hon svalde några gånger, måste få säga något nu, måste prata med honom.

”För...låt.”

”Förlåt? Men du ska inte be om ursäkt! Du har inte gjort något fel Sara!”

Han stod på knä bredvid hennes huvud och strök henne sakta över kinden.

”Förlåt för att jag...”

”Vad pratar du om? Du ska inte be om ursäkt Sara. Jag vill bara veta vem som gjorde det här. Kan du bara berätta det? Jag ska inte ringa till polisen om du inte vill, men jag behöver få veta, okej? Vem var det?”

”Vet inte”, svarade hon hest.

Det här fick hennes hjärna att rotera. Hon hade ingen plan för det här, viste inte hur hon skulle tackla den här situationen. Hon kom inte ihåg vad hon skulle säga, vad de hade kommit överrens om, Sara ville bara säga som det var, men någonting hindrade henne, knackade på insidan av det innersta och så var hon fokuserad igen.

Såg honom rakt i ögonen.

”Jag blev rånad.”

”Rånad?”

Han såg förvirrat på henne. Liksom tappade närvaron en stund. Släppte taget om henne och flätade ihop sina fingrar och lade dem att vila på sängkanten.

”Rånad. Jag såg inte vem det var.”

”Men din väska är här.”

”Jag slogs för den.”

”Vad menar du?”

”Jag hade ringen i väskan. Jag ville inte att de skulle ta väskan Joakim. Jag slogs för den.”

Hon vek inte undan med blicken. Vad som helst, men hon fick inte släppa taget om honom nu.

”Ringen?”

”Jag hade en ring. Till dig.”

Blicken.

Han förstod inte, hon såg det, men hon kunde inte göra mer nu. Hon hade sagt allt. Nu ville hon sova igen. Sara slöt ögonen och andades ut. Ryggen värkte av ansträngningen, bara för en kort stund, sedan kände hon bara dovhets. Innan hon somnade kände hon Joakims andedräkt och läppar mot sin panna.

*

Johan Eriksson höjde på ögonbrynen när Tobias klev in i rummet. Människan kom in utan kläder på överkroppen. Han suckade och ställde ifrån sig kaffekoppen på bordet. Viftade med handen mot Tobias som om han var en fluga och sa till vakten vid dörren.

”Nej, det här gör jag inte. Ta med honom och fixa en tröja.”

”Jag har ingen tröja”, sa Tobias och satte sig ner vid bordet.

”Du kan resa dig upp igen, för jag pratar inte med någon som inte har kläder på sig. Så, res dig upp, följ med vakten ut så får du låna en tröja. Gå nu.”

Tobias ville helst av allt välta bordet över mannen på andra sidan bordet. Han, den där som pratade om vikten av kläder, när det enda Tobias tänkte på var vikten av heder. Av respekt och av ren och skär jävla rättvisa. Nå. Han skulle få som han ville. Den här gången. Han reste sig och synade Johan innan han gick mot dörren och följde efter vakten ut i korridoren.

Johan gick tillbaka till bordet, drack ur sin kaffe och bläddrade bland sina papper. Hittade noteringen han sökte och lade den överst. I samma stund var Tobias tillbaka. Han leddes fram till bordet som om han på något

sätt plötsligt var oförmögen att gå själv. Han höll fram händerna och vakten låste upp hans bojor. Tobias satte sig ner. Johan Eriksson stod kvar. Väntade till dess att vakten hade stängt dörren och ställt sig framför den.

”Bra Tobias...”

Johan synade den gröna häkteströjan, nickade sakta och försvann ner i sitt papper igen. Försökte skapa en känsla av osäkerhet hos Tobias. Han var inte säker på om det fungerade på Tobias, men det fungerade på honom själv, det gav honom en känsla av makt. Han behövde makt idag.

”Din mamma ställer till med problem för oss.”

”Och då springer du till mig? Vad är du för en jävla tomte egentligen, va? Du tror att det här ett dubbelspel i schack eller något, där du kan springa mellan dragen och hoppas att ingen upptäcker vad du gör, att du spelar ut oss mot varandra. Vad förväntar du dig att jag ska säga nu, va? Säg det, så hjälper jag dig på traven.”

”Jag vill att du berättar varför din mamma är så hemlighetsfull när det kommer till er, till hennes egen familj. Vad är det hon inte vill berätta? Vad *är* er stora familjehemlighet?”

”Du är ju för fan inte sann. Vad ska jag göra här menar du, berätta om våra livs meningsskiljaktigheter? Vad ska det *leda* till? Dina jävla hypoteser och gissningslekar. Fy fan.”

”Sara berättade en sak.”

Just i det här läget tittade inte Johan bort. Han ville se Tobias reaktion. Och den var omedelbar. Han sade ingenting. Tobias såg bara på honom.

Johan satte sig ner och vände blocket mot Tobias. Visade honom meningen som Sara skrev ner åt Johan tidigare. Han höll fram blocket lite närmare, så att det inte skulle finnas någon som helst tvekan om att Tobias hade sett vad som stod där. Sen lade han ner blocket framför sig igen. Nickade.

”Ja, Tobias. Jag tycker att den här meningen är väldigt intressant. Jag tycker att den här meningen säger mer än ett förhör på tre timmar med Sara. Det här tog henne fem sekunder att skriva och säger mer än alla timmar vi har suttit här inne. Det är mycket intressant.”

Tobias såg på honom. Funderade över sina alternativ, vilket inte behövde vara negativt åt något håll. Men han ville gå den enkla vägen. Han bestämde sig för att vara tyst.

”Något i den här meningen säger mig att hon är ett offer i det här, ett offer den kvällen som Joakim dog. Och den här meningen är bara början, det vet du va? Hon har sagt A nu. Sen kommer B. Vi har ingen brådska Tobias. Det kommer när det kommer, oavsett.”

*

”Hur fungerade Joakim under den här tiden?”

”Jag vet inte. Vi hade ett liv.”

”Han hade ett liv med dig, och du hade ett med honom och Tobias.”

”Ja.”

”Anade han något?”

”Jag vet inte.”

Sara frös. Hon drog in händerna i tröjan, kröp ihop i stolen, tryckte sig närmare ryggstödet och korsade benen.

”Hur länge hade du tänkt att bo ihop Joakim innan du skulle göra slut och kräva lägenheten av honom?”

”Jag vet inte.”

”Du vet inte? Men ni hade väl en plan?”

Hon tittade bort. Harklade sig.

”Det var inte jag, det var Tobias idé, jag har ju sagt det.”

”Men du sa inte ifrån. Du lät det ske. För att vad, han hotade dig?”

Nu såg hon på honom igen. Lutade sig fram. Talade sakta och väldigt tydligt.

”Vi hade ett *förhållande*, han hotade inte mig.”

”Kan du inte berätta vad du menade med det du skrev till mig, att Tobias får som han vill?”

”Han är övertygande.”

”Övertygande? På vilket sätt menar du?”

”Han vet vad han vill och hur han ska få det. Det är inget brott.”

”Det har jag inte sagt, men det beror ju alldeles på vad man gör för att få det man vill ha, eller hur?”

Hon svarade inte på det. Risken var för stor att hon sade något fel, något som kunde skada Tobias, och då skulle han polisen kunna vrida och vända på det så att hon till slut inte visste vad hon hade sagt från början.

Allt Tobias hade gjort var att värna om deras kärlek, hur skulle hon någonsin kunna förklara det?

Efter två dygn i sängen satt hon i soffan och tittade på TV.

Joakim hade varit vid hennes sida hela tiden, men nu när Sara var uppe och gick själv, skickade hon iväg honom till jobbet. Att ha honom inpå sig hela tiden var påfrestande, han ville så väl och hennes skam inför det hon höll på med höll på att avslöja henne flera gånger. Han var så fin, och hon lät honom tro att de hade en framtid, att det här var ett fint liv.

Hon såg sin väska på hallgolvet bredvid byrån. Den stod intryckt under pallen och hon kunde se ända från soffan att det var blod på väskan. Hon andades in, sviktande. En hand över munnen. Det sved i bröstkorgen och den var där igen, kylan och skräcken över att inte nå fram. Sara försökte svälja bort gråten.

Hon drog undan filten som låg över benen och reste sig sakta. Kompresserna över hennes knäskålar gjorde det svårt för henne att böja sig utan att tejpens drog i skinnet. Hon fokuserade så hårt på väskan att allt runt omkring henne blev suddigt. Hon stannade och lutade sig mot dörrposten. Rörde försiktigt vid sin näsa som inte var lika svullen men fortfarande gjorde lika ont.

Hela ena yttersidan av väskan hade blodfläckar på sig. Hon såg på dem, väntade sig nästan att de skulle flyta ut och rinna ner på golvet, vidare fram till hennes fötter och

sedan börja äta sig in i henne, och hon rörde fötterna för att mota bort krypkänslan som spred sig i benen. Hon tog två steg framåt, böjde sig försiktigt ner och tog tag i väskan. Gick in till vardagsrummet igen och tömde ut innehållet på bordet. Skakade väskan och drog runt med handen inuti den för att försäkra sig om att den var tom.

Hon gick ut i köket, öppnade skåpet under diskbänken för att ta en plastpåse, när det kom en svärm av små flugor ur papperskorgen. Hon stängde snabbt. Stod kvar några sekunder och undrade varför de var tillbaka. Det var längesedan de hade haft problem med flugorna. Hon stoppade in väskan i påsen, snurrade in den ordentligt i plasten, knöt ihop påsen först en gång och sedan en knut till.

Måste få bort den.

Gömma den, och allt som hörde till. Sara öppnade skåpdörren igen och tryckte snabbt ner påsen med väskan i papperskorgen. Hon stängde hårt med båda händerna, försäkrade sig om att den var stängd och backade bort från diskbänken med blicken fixerad på dörren. Vilde inte vända ryggen till, hon hade en känsla av att något skulle öppna skåpet inifrån och krypa ut och ta henne.

Hon backade ända ut i hallen. Sara stod stilla där en lång stund innan hon gick in i badrummet och tvättade händer och underarmar med tvål och varmt vatten. Hon använde nagelborsten, såg till att skrubba länge, slutade först när huden var flammande röd.

Hon stannade med armarna i kors framför vardagsrumsbordet. Kände sig helt främmande inför

sakerna på bordet. Det där måste vara någon annans, det var hennes första tanke. Hennes andra tanke kraschade när blicken fastnade på en mobiltelefon. En ny Nokia. Hon kände igen den men förstod inte hur den hade hamnat här. Mindes sedan hans ord i bilen, hans förmaningar, uppmaningar, och tydliga budskap. Det här var deras enda sätt att hålla kontakten på, hon måste vara försiktig.

För en sekund såg hon sig själv öppna fönstret och kasta ut den, få ett stopp, ett slut på ett känsloliv som höll på att kosta henne livet.

Hon sträckte ut en arm med fingrar som skakade. Hon vände på mobilen så att skärmen låg uppåt, men hon ville inte ta i den mer, inte lyfta upp den. Det betydde för mycket om hon gjorde det. Då fortsatte allt. Just nu orkade hon inte, måste vila en stund till. Hon släppte ner axlarna som sakta hade börjat vandrat uppåt, andades ut och stod med en hand på bordet, den andra runt nacken.

Då började displayen på Nokian att lysa.

Hon såg den i ögonvrån och texten i rutan gav henne akut illamående och samtidigt en längtan som fick det att hetta i hela huvudet.

INKOMMANDE SAMTAL

#1

Sara kunde inte röra sig.

Stod still med tårar som rann nerför kinderna, med en impuls att springa ut genom dörren och aldrig komma

tillbaka. Önskade att något skulle hända, att någon kunde komma och bryta förtrollningen, få henne att släppa taget

omtänksam

om det enda hon någonsin hade brytt sig om på riktigt.

Den slocknade.

Hon fick panik och lyfte upp mobilen, tryckte på några knappar, sa hallå, hallå, sa hans namn och tårarna blev fler och fler, ökade i takt med paniken i hennes strupe och då blinkade den igen.

”Hallå!”

Hon tryckte mobilen mot sitt öra med två händer, satte sig i soffan för att bädda in honom, dem, i en sfär som inte gick att ta på.

”Sara...kom.”

Hon hörde det, att han var annorlunda. Att det var något som var fel.

Hon blev helt klar i huvudet. Iskall.

Ställde sig upp. Gick in i sovrummet och började rota fram kläder med en hand.

”Var är du?”

”Hemma. Kom.”

”Jag kommer. Jag ska bara klä på mig. Jag kommer, lägg inte på!”

”Sara.”

”Ja? Jag är här Tobias! Lagg inte på!”

Han svarade inte och hon fortsatte att prata om det som betydde något, om de två, det där man kanske bara får uppleva en gång i livet, kanske aldrig. Att få älska och brinna.

Sara hittade sin plånbok i vardagsrummet och klev i Joakims tofflor, tog trapporna alldeles för fort, hennes ben värkte och ryggen skrek åt henne att sluta röra sig, att gå hem och lägga sig ner, men hon svalde paniken och fokuserade på att komma fram.

Hon ropade på honom, fick inget svar men hörde hans andetag, inte de kraftfulla, de med livet som hon älskade, det här var något annat, det här var fel.

Hon stoppade en taxi ute på gatan och uppgav Tobias adress. Hörde honom flämta någonting någonstans där hon inte kunde få tag i honom, hörde honom silas bort i bruset. Hon såg på klockan i bilen, fyra minuter hade gått, han hade varit tyst i fyra minuter nu, hon körde in tänderna i underläppen för att inte skrika rakt ut, chauffören körde redan så fort han vågade och sade bara åt henne att springa när de kom fram, han skulle larma ambulans.

Ytterdörren var olåst och hon gick rakt in och ropade på honom, såg på mobilens display att samtalet fortfarande var uppkopplat, gick in i vardagsrummet där TV:n stod på, in i köket där en tallrik stod kvar på bordet bredvid en öppnad Pripps Blå.

”Tobias!”

Sara ryckte upp badrumsdörren, men han var inte där och hon fortsatte in i sovrummet, såg hans huvud sticka upp bakom sängen och mobilen gled ur handen ner på golvet när hon gick runt sängen och hans blod fanns överallt.

Hon satte händerna för munnen, svalde en kväljning. Det luktade järn. Gick ner på knä, visste inte var hon skulle börja, det såg ut som om någon hade öppnat honom, det var så mycket blod överallt och Sara ville hålla för någonstans, stoppa honom från att rinna bort.

Han hade sin mobil tryckt mellan huvudet och axeln, ögonen slutna, avslappnade, han såg medvetlös ut. Hon ställde sig på knä framför honom, höll hans huvud mellan sina händer och skrek åt honom att stanna, att han var en jävla fegis. Hans ögonlock rörde sig lite, bara för en sekund och hon släppte honom, fick tag i en kudde och drog av örngottet, bet i det tills det sprack och hon kunde riva loss remsor. Hon skrek åt honom att inte somna, att ambulansen var på väg, att han inte fick somna nu.

Sara greppade tag om en av hans händer men tappade den på en gång. Han var så hal, det var som att försöka hålla i såpa, och hon grät nu, frustrerad, tog ett nytt grepp och lyckades knyta tygbiten om hans sår. Hon gjorde samma sak med den andra, satte sig sedan bredvid Tobias och klappade honom på kinderna, för han måste hålla sig vaken nu, snart kom hjälpen och han var

omtänksam

inte ensam, hon var här med honom, hon skulle aldrig gå, aldrig.

Någon lyfte plötsligt bort henne, det högg till i hennes rygg på grund av det hårda greppet och hon skrek rakt ut att de skulle släppa henne. En mansröst talade till henne, ställde sig framför hennes ansikte, blockerade allt mellan henne och Tobias. Hon försvarade sig, knuffade på mannen tills hon insåg att det var ambulanspersonalen.

”Är du skadad?”

”Ja!”

”Kan du visa mig var någonstans?”

En arm som föste ner henne mot sängen, en akutväska som öppnades. Hon såg en man och en kvinna i likadana kläder som gjorde saker med Tobias; lade honom ner och fäste en nål i hans hand, tog bort hennes förband på ena armen, hon såg vätska som droppade in i honom och hur de lyfte upp honom på en bår, spände fast hans bleka armar och bar iväg honom. Hon reste sig, måste följa med nu.

”Sätt dig ner, de tar hand om honom, visa mig var du är skadad.”

”Det är inte jag, det är han, det är hans blod! Jag måste få följa med, snälla jag måste få följa med!”

”Självklart. Du kan åka med oss in till sjukhuset. Vad heter han?”

”Tobias.”

”Hur känner du Tobias?”

”Han är min.”

”Kan du berätta hur länge sedan det är som Tobias skar sig?”

Hon stirrade på mannen, på hans mun som spottade ur sig ord hon inte ville lyssna på. Hon gick efter bären, höll en hand på Tobias ena fot. Ignorerade mannens fråga.

”Du vet inte? Vad heter du då?”

”Sara.”

”Bra, okej Sara, när hände det här, vet du det?”

”Nej.”

”Vet du vilken blodgrupp Tobias har?”

Sara stannade, såg Tobias bäras iväg. Fastspänd.

Lyftas in i en ambulans, och försvinna bakom en dörr.

Någon rörde vid hennes arm, bad henne komma med, men allt hon kunde tänka på var att hon inte visste vilken blodgrupp han hade. De hade delat allt, de hade slagits och älskat, hon borde veta det här, *nu* borde hon veta det.

”Det gör ingenting, vi tar reda på det, vi måste åka på en gång, så ska du med får du komma nu, ska du med?”

En man med glasögon och stora kinder stod plötsligt framför hennes ansikte och pratade i slowmotion. Han rörde vid Sara igen och hon drog till sig sin arm.

Skyddade sig själv. Slöt sig.

”Jag ska med.”

Hon satt i framsätet, fastspänd, och varje sväng fick hennes rygg att sända ut smärtsignaler och hon grimaserade.

”Vad har hänt med dig?”

”Ingenting.”

”Jag ser ju att du har jätteont. Är det han som gjort det där?”

Han såg på hennes näsa. Knep ihop läpparna i ett samförstånd, utan att hon gett honom sitt godkännande.

Det hördes ett ljud till vänster om hennes huvud. En lucka öppnades och den kvinnliga sjuksköterskan som åkte med Tobias där bak tittade fram.

”Du kan slå av ljusen.”

Hon stängde luckan, och ambulansföraren tryckte på en knapp. Sirenerna tystnade och Sara stirrade på honom. Hon blev kall och varm och sedan kall igen. Ögonen sved och hon hackade tänder. Stirrade på mannen bredvid sig, rörde vid hans arm.

”Vad betyder det?”

Han började säga något, men Sara avbröt honom, slet i hans arm så hårt att han var tvungen att släppa ratten med den handen och hålla undan henne.

”Svara! Vad betyder det? Vad betyder *det*?!”

*

Han gungade. Pirret i magen när han var högt upp med ansiktet ner, pirret när marken försvann och byttes ut mot en himmel, träd i röda färger och marken igen. Tobias skrattade utan ljud med öppen mun. Tårar i ögonen av vinden.

Någonstans där emellan fanns Joakim. Han vinkade, sprang framför gungan, hoppade undan, hoppade fram igen. Tobias försökte se bakom gungan, se vart Joakim gömde sig. Han dök hela tiden upp där Tobias inte förväntade sig att se honom. Någon puttade hans gunga, gav den ännu mer fart, och det kittlade i hela magen, hela huvudet och när han öppnade ögonen såg han Joakim alldeles för nära.

Smällen var oundviklig. Tobias grät av chocken och för att Joakims näsa blödde. Mamma drog upp Tobias ur gungan så häftigt att han slog låren mot kanten på gungan och sedan skakade hon honom hårt, kallade honom ord han aldrig hade hört förr och hennes andedräkt var kvävande. Hon satte ner honom hårt i sanden och började trösta Joakim.

Flera timmar senare när de låg i sina sängar hörde Tobias att Joakim klev ur sin säng och gick fram till hans säng och viskade bredvid hans kudde.

”Tobben?”

Tobias svarade inte, andades bara in lite häftigare, höll sedan andan för att höra vad Joakim sade. Stirrade ut i mörkret, kunde inte riktigt se hans ansikte, bara siluetten. Han kände Joakims hand över sin.

”Jag vet att det inte var med flit. Det gjorde inte jätteont, jag blev mest rädd. God natt.”

Han ville säga något, men fann inga ord. Lyssnade bara.

”Tobias, hör du mig?”

Han svarade inte. Vände på huvudet bara. Han ville inte vakna nu. Rösten fortsatte prata, inte till honom nu, till någon annan.

”Jag tycker att han borde slå upp ögonen nu, han har legat länge så där.”

”Hur då så där?”

Den andra rösten rörde vid hans arm, drog i täcket. Flyttade någonting bredvid honom, en stol kanske.

”Som om han var mellan dröm och verklighet.”

”Det kan han väl få vara.”

Skratt.

Skrammel. Rena dofter. Tvål. Handsprit.

”Men vi kanske ska ta in hans flickvän i alla fall, han kanske vaknar till då.”

”Ja, Sara heter hon va? Jag tror hon sitter i tv-rummet. Jag kan hämta henne.”

Tobias slog upp ögonen när de hade lämnat rummet. Lyfte på armarna och synade bandagen runt sina handleder. Han log.

”Vad hände när Joakim dog?”

Johan satt bakåtlutad i stolen med händerna knäppta över magen. Tobias skrattade till.

”Du vet vad som hände. Han dog.”

”Varför?”

”Jag vet inte. Jag var inte där.”

”Du var inte där?”

”Nej. Jag var inte där.”

”Nu förstår jag inte riktigt, du ringde ju och larmade från stranden, hur kan du förneka det?”

”Jag förnekar inte det, jag säger bara att jag inte var där när Joakim dog.”

”Du var inte där?”

”Nej, hör du dåligt?”

”Du får ursäkta mig men det här har jag inte hört förut.”

”Så kan det vara ibland. Man får inte all information fast man anser sig vara i den positionen att man ska få all information. Jag förstår precis.”

Johan bläddrade runt bland sina papper igen. Ingenting verkade stämma. Han slog ut med händerna.

”Berätta då är du snäll. När kom du till stranden?”

”När han var död. Eller jag trodde att han var död i alla fall. Det var blod överallt.”

Johan konstaterade att Tobias sade det där utan att blinka.

”Vad, han bara låg där, alldeles blodig?”

”Ja.”

”Var Sara där?”

”Det vet jag inte.”

”Du vet inte om Sara var där?”

”Nej. Eller jag vet att hon inte var där när jag kom, men jag kan ju inte veta om hon hade varit där innan jag kom.”

”Varför åkte du till stranden?”

”Sara ringde mig och bad mig komma dit.”

”Varför gjorde hon det?”

”Hon sade att Joakim var aggressiv och hon ville inte vara där ensam med honom.”

”Varför var hon ensam där med honom?”

”Jag vet inte. Vi hann inte prata om det.”

”Du visste inte att hon skulle träffa Joakim?”

”Nej.”

Nu hände det. Johan såg att Tobias reagerade.

”Jag kan förstå att Sara ringde till dig, hon förföljde ju dig, men att du åkte dit, det fattar jag inte. Du avskyr människan.”

”Henne ja, men inte Joakim.”

”Så vad, du åkte dit för Joakims skull, inte för Saras?”

”Just det.”

”Men du umgicks ju inte med din bror?”

”Nej, men om någon ringer och säger att min bror är aggressiv på en strand, då åker jag dit.”

”Blod är tjockare än vatten?”

”I vissa fall, ja.”

”Definitivt i det här fallet med andra ord.”

”Ja. Det var något som...”

Han tystnade, strök sig i ansiktet, över ögonen och rynkade ögonbrynen.

”Det var något som kändes konstigt när hon ringde. Joakim är inte den som blir aggressiv hur som helst, inte vad jag vet i alla fall, eller jag vet inte, men jag var tvungen att åka dit.”

”Du tänkte att hon kanske skulle skada honom?”

”Det var dina ord, inte mina.”

”Men det är det du menar?”

”Hon ringer mig, säger att hon är där, när jag kommer är Joakim död. Vad säger det dig?”

”Att en av er ljuger.”

*

Sara sköt upp dörren till sjuksalen och fick se Tobias halvsittandes i sängen, och han mötte hennes blick. Hon gick fram till honom, på ett sätt överväldigad över att han levde, på ett sätt osäker på vad allt det här betydde.

Hon undvek att se på hans armar. Strök honom över kinderna, torkade bort sina egna tårar, och drog till sig en stol som hon satte sig på. Han sa ingenting och hon blev nervös, rodnade plötsligt och visste inte vad hon skulle göra av sina händer. Hon svalde och tvingade sig att se på den bandageklädda armen framför henne. Lyfte en hand och strök med ett finger över gasbindan.

Hennes haka sjönk in mot bröstkorgen och hon grät.

”Sara...”

Han tystnade, och hon lyfte huvudet och snörvlade. Väntade på en fortsättning. En förklaring. Någonting.

Han såg ansträngd ut, som om han valde sina ord, bestämde sig för vad han kunde eller inte kunde säga.

”Ja?”

Hon ville hjälpa honom, få Tobias att förstå att vad som än var orsaken till allt det här, så gick det att lösa. De kunde ordna allting tillsammans.

”Jag kan inte ha det så här längre, med dig. Oss.”

En snabb blick på henne och sedan ner på täcket.

”Vad?”

Hon sade ordet sakta, nästan viskade fram det. Världen kastade henne upp och ner, hon grep hårdare om hans arm men han tog inte emot henne. Sade ingenting, bara skakade på huvudet.

”Jag orkar inte med att du är.. att du inte kan...”

”Vad? Jag gör vad som helst, vad som helst Tobias!”

Hon torkade tårarna, försökte rycka upp sig, visa att hon klarade det här. Att hon stod ut, men tystnaden som följde skalade av henne millimeter för millimeter, fick henne att svettas och frysa på samma gång och hennes egen framtid stod plötsligt utstakad framför henne. Hon skulle leva ett liv i sorg, ett liv utan Tobias.

”Jag trodde att jag skulle klara av att dela dig men jag... gör inte det.”

Han rörde på handlederna, som för att visa exakt hur svårt det hade varit. Hon såg den, gesten, mådde illa av den och släppte hans arm.

”Är det mitt fel?”

”Nej, jag bara såg... ser ingen väg bort. Hur ska jag kunna åka någonstans när du alltid finns *här*?”

Han lyfte en arm och lade den över sin bröstorg. Sara tog den mellan sina händer, höll i hans hand, kysste den och munnen och han var lika varm som hon mindes.

”Du får inte åka bort. Gör inte det. Jag kan inte fungera om du inte är här. Känner du inte det? Du är med mig, alltid.”

”Jag vet. Men jag kan inte ha det så här. Jag vill vara med dig, inte er.”

Han vände bort huvudet. Hon lät honom vara, satt bara där och lät hans ord landa. Tobias levde, och kunde vara där och prata med henne.

”Tobias, vi gör så här, lyssna nu. Se på mig.”

Han vände sig mot henne och suckade djupt.

”Jag gör slut med Joakim, nu, idag, imorgon, när du vill. Vi kan inte hålla på så här, du har rätt. Vi måste tänka på varandra.”

”Det kommer att krossa honom.”

Han stirrade på henne, och Sara ryggade tillbaka när hon hörde skärpan i hans röst.

”Han överlever.”

”Du vet att han är svag. Han kanske inte heller står ut, förstår du? Han kanske också blir galen av avundsjuka och -”

Sara tystade honom med sina läppar. Stod vid hans sida en stund, lutade sin panna mot hans. Tog ett beslut där, som säkert skulle komma att påverka resten av livet. Men det måste bli så. Det fanns inget annat sätt. Hon måste se till sig nu, till sin egen lycka. Inte till någons eventuella olycka.

”Jag trodde du ville att jag skulle flytta ut, och lämna honom?”

”Jag undrar om du fattar vad du betyder för mig. På riktigt, fattar du? Fattar du hur det är att älska någon så mycket att det gör ont att *andas* Sara, fattar du det? När varje inandning värker som om lungorna var tomma och varje utandning ännu mer, *fattar du det?*”

Han höll fast hennes hand, lite för hårt och alldeles för länge. Han släppte henne och svor tyst för sig själv innan han mötte hennes undrande blick.

”Du ser, jag kan inte ens låta bli att göra illa dig, så jävla viktig är du för mig.”

”Det gör inget, för jag känner samma sak för dig.”

”Gör du? Verkligen?”

”Det vet du, men du vill inte tro på det. Men det är så. Och jag gör vad som helst för dig Tobias. För oss. Säg vad jag ska göra.”

”Jag vet inte, det bara snurrar i skallen.”

”Sov du.”

Han slöt ögonen och tycktes somna på en gång.

Sara funderade på hur hon skulle komma ur allt prat om att hon hade köpt en ring till Joakim. Det här var komplicerat. Hon satt och stirrade ut i rummet innan hon kom på det. Hon lämnade Tobias och gick till dagrummet på avdelningen. Bad om att få låna telefonen och ringde till Joakim.

”Hej det är jag.”

”Vart fan är du?! Vet du hur jävla orolig jag har varit?”

”Jag är på sjukhuset.”

”Sjukhuset? Varför det?”

”Det är inte jag, det är -”

”Jag kommer hem och du är borta, det ser ut som själva fan här och alla dina saker ligger utslängda på vardagsrumsbordet, jag trodde fan att det hade varit inbrott!”

Hon bet ihop käkarna.

Såg vita fläckar framför ögonen, kramade telefonluren, måste bestämma sig för om hon skulle lägga på eller svara honom.

Nu. Bestäm. Lägg på eller svara honom.

”Joakim, lyssnade du på mig?”

”Vad då?”

”En kompis, du känner inte henne, ringde mig igår och var hysterisk och sa att hon behövde hjälp. Jag åkte dit och hon hade skurit sig i... i handlederna. Så jag har hjälpt henne Joakim. Det är därför jag är här.”

”Men gud. Hur är det med henne?”

Hon kunde se honom framför sig. Förvånad blick, och sedan dra med handen i bakhuvudet vidare ner i nacken. Hon visste precis hur han reagerade.

”Hon klarar sig. Jag har precis pratat med henne.”

”Fy fan, vilken grej. Och hur mår du då? Fan vad orolig jag blev Sara! Du kunde ha ringt i natt!”

”Jag somnade när vi kom hit. Det var rätt kaotiskt. Men förlåt, jag borde ha ringt.”

”Men alla dina grejer här då? Din väska är borta är förresten.”

”Jag slängde den. Den var förstörd.”

Inget svar.

”Vad gör du? Försvann du?”

”Jag borde ha tagit undan den åt dig.”

”Du kan slänga soppåsen när du går ut. Det skulle kännas bra.”

”Självklart, det gör jag. Men när kommer du hem? Ska jag hämta dig?”

Sara satt i bilen med en filt runt axlarna som Joakim hade haft liggandes i bilen.

Han hade hållit om henne länge när de träffades utanför sjukhuset, försiktigt, andats in hennes hud, och viskat saker till henne som hon hade glömt bort, bekanta små ord som kittlade henne inombords. Han höll upp dörren åt henne, hjälpte henne att få in benen, ömmade för henne. Joakim satt en lång stund bredvid henne och bara såg på henne.

Strök henne över kinden. Viskade till henne, som om det här var deras eget kapell.

”Jag har varit så orolig.”

”Förlåt.”

”Nej, inte så, inte förlåt. Bara, jag har varit så orolig.”

En kyss i pannan innan han startade bilen och körde iväg. Sara lutade sig tillbaka, såg på honom, på hans hår som alltid var lite långt i nacken.

Hon tyckte att han var den vackraste man hon någonsin hade sett, när de träffades. Hon hade omedelbart fått dåligt självförtroende och börjat jämföra sig med de andra tjejerna som var med den kvällen. Det var människor som hon hade känt i flera år, som hon hade skrattat och gråtit med, men som nu plötsligt var konkurrenter. Hon gillade det inte, men det bara blev så.

Sara var så tagen av Joakim att hon fick tunghäfta så fort han närmade sig henne eller frågade något. Hon beställde in vinglas på vinglas för att tina upp lite, för att överhuvudtaget våga svara på tilltal. Sedan var det klart. Sedan var det de två, sərbos, men i allra högsta grad tillsammans. Hon var övertygad om att det var mannen hon skulle bli gammal med, människan hon en dag skulle välja att älska i nöd och lust.

Så kom Tobias.

Sara drog filten hårdare om sig, undrade hur han hade det där borta. Hon ville åka tillbaka, skulle åka tillbaka, men hon måste ta hand om några saker först.

Reda ut. Rensa ut.

”Jag slängde soporna innan jag åkte, och lade undan dina saker, så du behöver inte tänka på det nu.”

Han log. ”Du kan bara ta det lugnt och vila.”

”Tack.”

Hon menade det verkligen, hoppades att han kände det, att åtminstone det var äkta.

”Du sa något om en ring Sara.”

Joakim log lite generat, såg på henne, på vägen och på henne igen.

”Ja?”

”Jag hittade ingen ring bland dina saker.”

Han såg förlägen ut. Osäker. Det var precis vad hon behövde för att orka fortsätta, hitta ett sätt att komma ur det här.

”Inte? Jo, men den låg i väskan, den låg där i går. I en ask. Du såg den inte alltså?”

”Nej.”

”Då får jag leta när vi kommer hem.”

”Nej, det var dumt att dra upp det nu. Vi ska inte leta efter den ikväll, vi ska bara göra ingenting.”

Sara såg och kände hans goda avsikter, hans kärlek, och undrade hur en sådan känsla bara kunde försvinna.

*

”Sara, du var på stranden när Joakim dog.”

”Nej, vem har sagt det?”

”Jag säger det.”

”Jag var inte där när han dog, jag kom dit sen, när det... när det var för sent. När han var död.”

”Var det någon annan där då?”

”Nej, vad menar du?”

”Var Tobias där?”

”Nej. Han ringde och bad mig komma dit, att han behövde prata med mig och Joakim.”

”Tobias ringde till dig och bad dig komma dit?”

”Ja.”

Johan såg länge på henne innan han fortsatte.

”Men Tobias ringde från stranden.”

”Till vem?”

”Han larmade 112.”

Sara kände hur rummet började snurra, och tog ett hårt tag om bordsskivan framför sig. Måste få stopp på rummet. Hon stirrade mitt i Johans Erikssons panna, men

när han också vred sig, till vänster, mer åt vänster för att tillslut spinna runt, runt, runt, då kände hon hur sin egen kropp blev till gelé, liksom flöt ut över stolen och ner på golvet.

”Sara?”

Rösten hoppade från sida till sida, hon försökte parera den, undvika att den kraschade in i henne. Men den fortsatte komma igen, hela tiden och hon duckade igen och hela tiden.

”Sara... vad gör du?”

Hon slog upp ögonen.

Hon satt upp. Såg sig om, ner på golvet och på sina händer som vitnat av det hårda greppet om bordsskivan.

Han satt framför henne, alldeles stilla.

”Jag... vet inte.”

*

”Värst vad du ser nöjd ut”, sa Johan. ”Vad tänker du på?”

”Ingenting. Gamla minnen bara.”

”Fina minnen förstår jag.”

”Mycket.”

”Mm. Du, jag funderar på Sara Bergman...vad vet du om henne?”

”Vad jag vet?”

”Vem är hon, hur ser hennes bakgrund ut?”

”Ingen aning. Vi är ju inte direkt ihop.”

Han kände sig plötsligt lurad, som om Johan satt med någon information som Tobias saknade.

”Nej, jag bara tänkte.”

”Jaha? Vad tänkte du då?”

”Nej men, det där du sa om att hon ringde dig från stranden. Hon kanske ville sätta dit dig.”

Tobias stirrade på honom och började skratta.

”Sätta dit mig? Varför det?”

”*Jag* vet inte. Kanske för att du nobbade henne.”

”Nämen lägg av!”

”Varför inte? Du vet ingenting om henne, hon är tillräckligt vågad för att knulla med dig i ett trapphus, så varför inte? Hon kanske är helt skruvad.”

”Har du tråkigt på jobbet eller? Så att du måste sitta och hitta på historier hela dagarna?”

”Så kan man tänka. Så tänker inte jag. Jag tänker att en av er, antingen du eller Sara, ljuger. Det betyder att en av er sitter och hittar på saker här inne.”

Tobias funderade en stund.

”Tror du att Joakim skulle leva med henne i flera år och om var knäpp?”

”Tänk om han inte visste det?”

”Sådant märker man väl på några år?”

”Gör man?”

”Det tror jag.”

”Mhm. Jag har kollat upp henne lite.”

”Och då?”

”Ingenting.”

”Ingenting?”

”Nej. Ingenting.”

”Okej? Vad betyder det?”

”Det betyder att jag kollade upp dig också, såklart.”

Tobias drog ett djupt andetag genom näsan. Sjönk ihop lite.

”Ja ja, jag förstår. Så i och med mitt register ska jag erkänna mig skyldig till mordet på min egen bror, är det så du menar?”

”Jag sade bara att jag hade kollat upp dig.”

”Det brukar komma en föreläsning när ni har gjort det.”

”Jaså? Jag har inte tid med sådant. Att du har gjort tid för narkotikabrott, stöld och misshandel visar bara på en sak.”

”Jaha?”

”Att det blev fel någonstans.”

Nu satt han med armarna på bordet framför sig. En hand vilade över den andra. Johans ögon var öppna på fler sätt än vad Tobias sett tidigare, och han fastnade i dem, i de blågrå skiftningarna, fastnade i en oväntad känsla.

Han kände sympati för honom. Tobias såg bort, ner i bordet, gäspade och lutade huvudet bakåt i stolen. Kände hur det stramade över halsen, tryckte i nacken och han tänkte att det kanske var så här det kändes precis innan man bröt nacken. Innan det blev svart.

Innan man dog.

Han dog nästan den där dagen, i alla fall såg det ut så.
Han hade skurit sig i handlederna, långa snitt, men inte så djupa som det skulle krävas för att förblöda.

När han ringde Saras mobil och hördes hennes röst, ett vaksamt och oroligt *hallå*, som sedan förbyttes mot ren och skär panik, då visste han att det skulle lyckas. Han ställde upp låset på ytterdörren, gick runt i lägenheten och valde ut en plats. Det måste vara effektivt, hon måste bli ordentligt uppskakad. Han bestämde sig för sovrummet, deras eget knullrum, det var där han byggde upp henne, det var också där han skulle plocka ner henne.

Han satte sig på golvet bakom sängen, så att han precis kunde se ut i hallen. Han hade med sig en stoppnål, blodpåsarna och ett trubbigt rakblad. Han ville inte riskera att lyckas med den biten.

Han satte luren mellan vänstra axeln och örat. Stack flera hål i blodpåsarna, lutade dem mot sina ben och kastade in nålen under sängen. Sade hennes namn, bad henne att komma och han hörde Sara skrika i luren, att hon var på väg. När han hörde hennes röst eka i trapphuset tog han rakbladet med höger hand och skar mellan senorna på vänster underarm. Det gjorde jävligt ont, han stönade till. Svalde en kväljning, en till, och klämde tillbaka mobilen som ville halka ner. Han hörde henne stanna en taxi och insåg att det var bråttom nu, hon skulle vara här inom fem minuter. Han tog en av blodpåsarna och tömde den över sin vänstra arm och byxbenet. Det var inte helt lätt, hålen

var i minsta laget, men det såg jävligt mycket ut. Det såg bra ut.

Vänsterarmen ville inte riktigt lyda honom när han skulle ta rakbladet och skära upp högerarmen, det ihop med en viss mental blockering på grund av smärtan gjorde att han tvekade.

Sara skrek hans namn igen och det fick honom att komma ihåg vad han höll på med. Han räknade till tre, bet ihop käkarna och skar sig i höger handled. Rakbladet gick djupare den här gången, men inte på rätt ställe. Det gjorde för jävla ont och han kved till, släppte rakbladet på golvet och tog upp den andra blodpåsen. Vände den upp och ner och klämde med skakande vänsterhand tills påsen var tom. Han tog bägge påsarna och tryckte in dem under bäddmadrassen. Det blev en blodfläck på täcket, men det var ingenting man skulle reagera på i den här röran.

Han hörde Sara slita upp ytterdörren och börja gå omkring i lägenheten, hörde henne ropa hans namn flera gånger och titta i alla rum utom det han satt i. Ironin i det, tänkte han. Nu satt han tillbakasjunken mot väggen, koncentration nu. Lugn bara.

Så var hon där, han kände hennes händer runt sitt huvud, hon svor åt honom, kallade honom fegis. Tog i hans armar, tappade taget och Tobias hörde frustrationen och paniken. Han sörjde bara en sak, att han inte fick se det.

Ambulanspersonalen var snabbt på plats, lite för snabbt tyckte han. Vitsen var att Saras upplevelser skulle påverka henne ordentligt. Nåja, än så länge verkade allt frid och fröjd. Det stack till i ena handen och någon tejpade

fast någonting. Han vågade inte öppna ögonen och se efter. Han lyftes över på en bår, hela tiden med Sara röst till vänster om honom. Hon ville följa med i ambulansen.

Gick bredvid båren och rörde vid honom. I ambulansen upptäckte de att hans sår inte var så djupa, de kollade puls och värden och konstaterade att han definitivt skulle överleva. En kvinnoröst bad ambulansföraren att stänga av sirenerna. Tobias ville stoppa dem, säga något, få dem att tuta på, men Sara reaktion kunde inte ha blivit bättre. Hon flippade totalt. Det fungerade. Han hade henne på sin sida igen.

Nu var det bara resten av planen kvar.

Den lilla oron han hade haft om Sara tillgivelse, den var helt borta. Hon var definitivt hans nu. Han log lite åt sig själv. Sträckte upp armarna i luften och flätade ihop fingrarna ovanför huvudet.